

(Глас Русије, 10.09.2010.)

САД и НАТО активно подржавају независност Косова. Европа им такође помаже у томе колико може. Управо тако се може оценити увођење Мисије за успостављање законитости и поретка на Косову 9. децембра 2008. године без дозволе СБ. 1900 међународних чиновника треба да припрема Покрајину за независност, да научи Албанце европским нормама функционисања правног, економског и политичког система, да помогне формирање министарстава, ресора и административне службе. Потирање норми међународног права испољава се управо у томе што се на независност гура територија која за то уопште није спремна, и још треба да иде у припремну групу, како би освојила елементарне појмове на нивоу вртића и касније била примљена у први разред европске школе - у редове развијених цивилизованих демократских држава.

Став непризнавања независности Косова Србија наставља да брани прилично упорно. Идући правним путем, уздајући се у праведност међународних организација. Србија се обратила Генералној скупштини УН са молбом да оцени правомерност поступања косовских Албанаца. 8. октобра 2008. године Генерална скупштина УН примила је резолуцију коју је изнела Србија и која је садржала молбу да Међународни суд да консултативни закључак о следећем питању: Да ли једнострано проглашење независности од стране привремених институција самоуправе Косова одговара нормама међународног права? Косовске власти су изразиле жаљење поводом усвајања ове резолуције, подвукавши да је независност Косова неповратна и да разматрање законитости проглашења независности у Међународном суду неће сметати другим земљама да позитивно оцене стални прогрес на Косову или да признају Косово за независну државу.

Међународном суду су биле потребне две године да да своју консултативну одлуку. 22. јула 2010. године Међународни суд је признао да усвајање декларације о проглашењу

независности од 17. фебруара 2008. године не крши опште међународно право, Резолуцију СБ УН 1244 или уставне оквире. Зато усвајање декларације није нарушило било какву примењиву норму међународног права. Да скренемо пажњу на то да је питање постављено Међународном суду било крајње незгодно, зато је он допустио његову измену, а затим и давање прилично бесмисленог одговора. Питали су за независност, а добили одговор о декларацији, тачније једноставно о папиру.

Такав одговор Међународног суда који је дозволио да се парафразира питање, а затим да се да непотпун одговор, који је још више отежао решавање сложеног косовског питања. Албанци се надају да ће им ово решење омогућити да ускоро постану пуноправна европска држава, а Србија тврди да никада неће пристати на одвајање Косова од Србије и да ће наставити борбу за почетак новог преговарачког процеса.

Природно, поставља се питање да ли је уопште било потребно обраћати се Међународном суду, јер одговор против интереса Србије могао је да се прогнозира. Довољно је да се сетимо односа међународних организација, САД, НАТО-а према Србији током читаве кризе, почев од 1991. године - није било ни једне објективне и непристрасне одлуке, која би уважавала интересе Србије. Ипак можемо схватити руководиоце земље - не смеју се затварати врата и стално говорити „не“. Треба тражити излаз из ћорсокака, мада за сада потез Србије подсећа на аутогол.

Добивши негативан одговор од Суда правде, Београд је поново упорно наставио да тражи истину код главног међународног органа - Генералне скупштине УН. Генералној скупштини понуђена је још једна резолуција Србије. У њој се позива на наставак пилитичког дијалога Београда и Приштине по свим отвореним питањима.

Београд је са разних страна наговаран да опозове резолуцију - министри иностраних послова Немачке и Велике Британије, комесари ЕУ, други чиновници међународних структура. Београд су убеђивали да је независност Косова практично решено питање, и треба не бечећи се, прећи на разматрање практичних питања.

Али Србија је управо понављала да не признаје независност Косова, позивајући се на подршку земаља које до данас нису то учиниле.

Најплодотворнији испоставили су се вишесатни преговори иза затворених врата председника Србије Бориса Тадића са Високим представником ЕУ за иностране послове и политику безбедности Кетрин Ештон. Србија је пристала да промени текст ставова резолуције, нова варијанта је усаглашена са свим члановима ЕУ, и сада већ нова резолуција предата је Генералној скупштини УН. Да упоредимо текстове.

Ако се у српској резолуцији осећало разочарање због одлуке Међународног суда (она је једноставно примљена к знању), сада је Србија прихвата са поштовањем. И друго. Предложен је наставак дијалога између Косова и Србије.

На први поглед, нова резолуција не садржи у себи непосредну претњу по Србију, она је неутрална, безуба, буквално никаква. Ипак, из неког разлога је било потребно да се она промени, мада је и српски предлог био прилично коректан?

По нашем мишљењу, ЕУ је било важно да покаже јединство својих редова по питању Косова, САД и НАТО да се повуку у сенку, а Генералној скупштини да усвоји резолуцију коју ће подржати сви без изузетка, и са олакшањем да је преда СБ УН. Управо тамо, како нам се чини, и започеће главне дискусије.

Постоји истина у резолуцији једна нијанса, на коју треба обратити пажњу. Текст у којем је реч о наставку дијалога између Београда и Приштине, српски медији преводе као дијалог између страна, а на западу тврде да је реч о дијалогу између две државе у тражењу узајамно прихватљивог решења. Разлика је толико суштинска, да изгледа Београду поново сервирају јело са подтекстом: говоримо једно, а подразумевамо сасвим

Вероватно је Борис Тадић пристао на измену резолуције зато што су се на преговорима са Кетрин Ештон разматрала питања заштите споменика културе, српских енклава, могуће аутономије за северни део Косова, Косовску Митровицу. Ипак не треба заборавити да ЕУ никада није играла улогу прве виолине у решавању балканских питања, зато тешко да Срби треба да се надају у испуњење договора. Сва питања ће решавати САД. У сваком случају, тако је било до сада. Јер на Косову НАТО има своје интересе - војну базу Бондстил, која није под контролом ни једне међународне организације. Осим тога, евентуална решења која не би ишла у корист Албанаца а после толико година интензивног гурања тог питања, за САД би значило губитак престижа, јер процес се превише отегао и одавно напустио рокове које је планирао Вашингтон.